

CỔI CHIA

{nhớ Nguyễn Xuân Hoàng}

Vạt nước hát sương đi xa
trời mưa quỳên đổ
thâm tà áo
bâu
nên thơ
từ vụng hôn
đầu
muối chan môi lệ
đằm câu mặn nồng
bề gì tóc cũng phơi
hong
sợi trăm năm có nao lòng bể dâu?
vắt hương
cạn kiệt đàn sầu
bãi trắng chín lộng
mùa sâu
uẩn quỳnh
xưa còn tản mạn thiên kinh
ơ con bướm đậu tang tình ngũ cung
vàng âm. mai, khỏn
tao phùng
trối nhau phương hướng
mặt mừng
cối
chia
Sông về
thiêm thiếp mộ bia
đăm đăm hồ mị
ô kia!
giấc ai
lạc trần chuông mõ bi ai
tàn nhang khuya với chuỗi dài đầu tình
đầy trời
mặt lạ cung nghinh
triều dương ánh cũ
có bình yên chẳng?
rè rà
xếp áo cùng khăn
rớt rơi còn chút bụi hần tâm si

ở hoa cương
ngạt xuân thì
nhành khô
xác mượn
chờ chi bụi hồng
đá vàng
tủi nợ gai chông
trăm năm gối nhẹ
tang bồng
thốt
thưa

(Thơ cũ như là áo xưa . chút hương theo gió chút mùa gửi trăng. chút phân vân duật tợ
tầm chút mình lẫn chút trăm năm bụi ngùi. chút thân. da thịt sần sùi. chút tà dương vội
săm soi tuổi đời)

Chén hoài
ấm
một chút thôi
men xanh cổ lụy nước ngời phúc âm
hát rong
một chút sanh cầm
nốt đen
luyện
láy
tan tằm
cuộc chơi.

hoàng xuân sơn

chín cuối, không ba